

Kozí mejdan - průlet

Ve středu byla socha kozy s parádou odhalena, v sobotu byla koza nohama nahoru. Člověčí závist, zlá vůle, nepřejícnost má tisíce podob. Pravda, pravda, nemá autor kozí myšlenky, Standa Penc, na tomhle světě jen samé přátele. Bojuje s mafií, prosazuje své snahy ekologické, politické, soudím, že bojuje i s úřady. Říká, že když žádal jiínskou radnici o zapůjčení podia pro vystoupení na kozím mejdanu, řekli mu, ať si podá žádost písemně, že ji na nejbližším zasedání rada projedná. Pro neznalé třeba podotknout, že všichni věděli, že nejbližší zasedání rady bude po skončení kozího mejdanu.

Šla okolo parta, do kozy se opřely, zase stojí. Takováhle věc se vyřešit dá. Otázka podia je složitější. Prý je Standa neplatič. To je nadávka? Nebo sociální postavení? Nebo Nedávno uspořádal Standa s přáteli v koleji výstavu o prvním, druhém a třetím odboji. Součástí byly i seznamy spolupracovníků StB. Och, kolik Jičínáků tam viselo. Vlivných lidí, kteří zastávali a někteří ještě zastávají důležité posty. Jednoho visícího viděl jsem i na radnici ve společnosti vysoko postaveného tehdejšího funkcionáře radničního. Inu, každý jev dá se vysvětlit z několika pohledů.

V Jičíně se mluví o Valdštejnově soše. Zajisté zanedbatelná nebude ani otázka finanční. Třeba by Standa poradil. Kámen, sochaře i dopravu sehnal. Když jsem se ptal jak, smál se. Pak pravil, že volal na 62 čísel, než obstaral dopravu, za kterou se nemusí platit. Pak řekl: „Podívej, no podívej se do toho kraje ...“ Kdo nezná výhled z milkovického statku, těžko mu něco vykládat.

Právě tak: Pro toho, kdo neprijde, pro toho kdo nechce vidět, bude Kozí mejdan setkáním narkomanů. Stejně nebude věřit, že jsou tu cedulky s nadpisem „Vajgly patří do popelníků“ a pečlivě svázané modré pytle s odpadem. Pak tu je výčep s výborným pivem, čajovna, kuchyň zdravé výživy, prodejna výborných koláčků, dvě podia (hraje se na zemi) ... ale hlavně - spousta milých lidí, kteří si mají co povědět, předvést, poslechnout, nebo jen tak sedět a koukat se do toho bohulibého kraje.

V čajovně snažil jsem se fotit atmosféru. Zvlášť mne zaujal hoch v oranžové košili, se zajímavě spletenými vlasy, jak seděl na koflíkem černého čaje. Stále uhýbal, schovával se. Nepovedlo se. Když jsem odcházel, vyběhl za mnou a omloval se: „Víte, nezlobte se, já se nerad fotografuju, nemějte mi to za zlé.“

Staré Hradý – průlet.

Zámecký festival slova a hudby běžel tu letos už pátým rokem, vstoupil ve známost, o čemž svědčí, že na plné nádvoří musely být v sobotu 31. 7., kdy se konal recitál Štěpána Raka, ještě přineseny další židle. Kytarista hrál o čajích, i jiné věci, v předavku spojil se s Alfrédem Strejčkem ke vzpomínce na Jaroslava Foglara. Dojemný text. Však proto, že byl v těchto místech slyšen i loni, uvědomuje si člověk i druhou stránku – Foglar patřil své době, v literatuře dětem určitého věku.

Součástí bohatého programu, který pokračoval i letos nočními prohlídkami, jsou i čtyři výstavy výtvarné. Kromě „polopastistické“ keramiky jsou všechny tři, obrazové, nefigurativní – abstraktní. Dobře korespondují s celkovou myšlenkou festivalu. **Eva Hnyková** zajímavým obloukem se tu setkává se svým někdejší učitelem, Františkem Škodou. Neboť on tu měl svou velkou posmrtnou výstavu, jakož i jeho dcera tu vystavovala. Paní Hnyková propojuje přírodu a duši. Cesta. Před branou. Na hranici. Jen několik názvů, které napovídají o jejím malířském vidění. Neboť za těmi oblaky, za tou světlou modří nebeskou zajisté něco je **Milivoj Husák** svými obrazy komunikuje s Janem Blažejem Santinim. Ve Žďáru nad Sázavou vystavuje v interieru Santiniho staveb. Ve Hradech je častým motivem jeho děl oheň. Barvou, tvarem, pohybem. Barvy jsou mu podstatou a možností vyjádřit kontrast. A komárkovské ruce na vozíku hoří Pan profesor **Ludvík Kundera** má letos neuvěřitelných 84 let. Povádal: „Všichni pořád něco malovali a kreslili, tak jsem to taky zkusil. Já jsem výtvarník z ochoty.“ A vysvětlil, že je nejčilejší od půlnoci do tří ráno, kdy většina jeho věci vznikla. Kombinovaná technika, frontáže... . Barva a tvar. Nejen slovem umí mistr. Tady, nad obrázky má ale divák větší možnost dotvářet. Ovečky, ovečky, ovečky ... a postavičky pastýřů i jiných lidiček s pronikavými očima. **Helena Pešková** staví svou keramikou výtvarnou část starohradského festivalu na zem. I původem materiálu i realitou tvarů. A glazováním ukazuje šíři možností.

Ze zápisníku

- ostatně soudím, že sezóna okurek letos se příliš nekonala a věci ke psaní a hlavně k přemýšlení je dost i o prázdninách. Ona je to ostatně velmi záležitost vnímání, neboť pohodlnější je nevidět. Pak bychom ale neměli fňukat, či v hospodě nadávat:

- Máme čtvrtletník. Noviny důležité, neboť přijdou do každé jičínské domácnosti, a to zdarma. Třetí číslo, vyšlo poněkud se zpožděním, leč má svou zvláštnost. Přináší zásadní navyžádaný polemický článek Jaromíra Gottlieba – Fašismus v nás. Jest příznačné, že redakce se od článku distancuje slovy, že názory tu uvedené nejsou jejím stanoviskem. To je v pořádku, rozličnost názorů je podmínkou zdraví společnosti. Škoda však, že i když vydání čísla bylo odloženo, nedala si redakce práci s tím, aby vysvětlila, v čem se článek liší od skutečnosti, jak pan Konif píše.

- jeden z našich problémů je v tom, že mnohou kritiku bereme jako útok proti sobě, proti úřadu, či instituci, kterou reprezentujeme. A vyvolá v nás dříve obranný mechanismus, než otázku: V čem jsem chyboval. Je to logická odezva, ale logická musí být i ochrana kritiků. Abychom je nezavírali, nemlátili, ale ani nijak nepostihovali. I to je jeden z podkladů demokracie.

Kůrovec ekologem

Náš příběh se udál před mnoha sty, možná tisíci lety. V jedné vesnici na pokraji Pacifického oceánu. Bylo to v době, kdy svět byl obitý deskami, aby se voda nesyrala a písek nelil. Možná si říkáte, že to není pravda, ale věřte si nebo ne, já to sám zažil. V jednom nenápadném lesíku u vesnice žilo mnoho zvířat, ale co tam bylo kůrovce. Lidé z okolí se báli, že stromy nevydrží do příštího roku. Vlastně tam tolik kůrovce nebylo, byl tam totiž jen jeden kůrovec a to docela maličký. A ten pojídal stromy po desítkách za den, i když mu maminka domlouvala, aby se tolik nepřecpával. Kůrovec na to vůbec nebral ohled. Jednoho krásného dne se kůrovec Martin rozhodl, že si vyjde na vycházku do města. Šel, šel dlouho, až tam došel. Ve městě si našel nějaký divný barák. Bylo tam spousta lidí, a víte, jak si říkali? Říkali si ekologové. Martin si myslel, že tam jsou jen vobyčejní lidi, ale pak přišel na to, že se vlastně starají o přírodu. Řekl si, to jsou ale blázni, když si myslí, že někdo vyzraje na kůrovce. A vrátil se domů, aby to všechno vyprávěl mamince. Další den se pustil do další desítky stromů, když v tom se tam objevil jiný strom, než ten, který tam býval. Rozhodl se, že to ochutná, pořádně se zakousnul. „Aúúúú,“ vykřikl Martin, „to je tak tvrdý strom, že jsem si flomil všechny zuby.“ Martin utíkal s velikanánským nářkem domů k mamince, všechno jí řekl, jak to bylo, a maminka rozhodla: „Když tedy, tak měl by si se živit něčím jiným, protože tady si už ani nekousneš.“ Tak tedy Martin šel do světa, šel strašně dlouho, tři dny a tři noci, když došel k tomu divnému baráku, co v něm jsou ty lidi, co si říkají ekologové. Řekl si: „Já jsem vlastně taky část přírody, i mě by měli zachránit.“ Ale mylil se. Když vešel dovnitř a lidé ho spozorovali, zajali ho, dali do klece a začali vyzvídat: „Proč jsi ničil stromy, co?“ Martin odpověděl: „Mě tomu naučil táta. .“ „Jeden podivný chlap mu ale skočil do řeči: „Vždyť ty jsi původcem ekologické katastrofy.“ Martin na to: „Já se vám moc omlouvám, už si ani nekousnu.“ Podivný chlap: „A to ti máme věřit?“ Martin: „Já jsem si totiž zlomil všechny zuby. A mohl bych vám pomoci. Já vám přivedu každého kůrovce, který bude ničit stromy.“ „Dobrá, my ti teda věříme, tak jdi.“ Martin nečekal a šel.. Vodil jim kůrovce. A tak se náš bezzubý kůrovec Martin stal EKOLOGEM.

Ondřej Procházka

Letní

Polovina schodů před robouskou hospodou je od vlaštovek, které mají pod střechou hnízdo, to Ale ze zbývajících je od novopackého piva vidět přímo na Kumburk. Pravda, než sem zavedli objízďku, bylo tu klidněji. Pivní snění o Máchovi a jeho putování našim krajem (ano, je známa i jeho věta o bouřlivé noci při kořalce v Jičíně) je tím rámušem a oxidem uhelnatým potlačena. A tak přichází pozorování řidičů a i to je nakonec zábava ucházející.

Zdalipak jste si všimli, jak jsou čeští řidiči otrávení a tím oškliví? Možná nejen tím. Důležité si sedí za volantem a to prosím i v příšerné škodovce staré dvacet let, a spokojeně si tloustnou. Kdyby jeli na kole, stačili by občas postřehnout, jak voní žně. Možná i Kumburku by si stačili všimnout. Kdyby si ještě ti, kteří jedou sami v pětimístném autě, sesedli a projelo tu aut polovina, Robousáci by byli rádi. Dala by se klidně přejít ulice i s natočeným pivem, smradu bylo by míň a hluk by klesnul o 5 decibelů, což je hodně.

Ale kdo se tou kolovou agitací, nebo koordinací vozidel bude zabývat? Asi by na to musel být zřízen nový úřad, nový zákon, vypsána extra kampaň, žádat o grant a kdo ví, zda by nám to Evropská unie povolila.

A tak nezbyvá dávat si dalšího Broučka. Vlastně tady je, vzhledem k poloze, aktuální Kumburák. A tiše si snít o tom, jak si Mácha chodil pěšky po vlasti, kreslil si a psal furt něco do svých deníků (viz Hradý spatřené). Nebo si vzpomínat na mistra Váchala, jak chodil pěšky ze Studeňan do Jičína dávat si rámovat k Vinšovům své grafiky. A jak mu Anna Macková poslala pohlednici: „Váchale, nechodte do Jičína, jste starej a blbej a mohlo by Vás přejet auto.“

Vida, ten automobilový problém, to vlastně není nic nového.

proChor

Pololetní

Dívčí zadek má tvar lichoběžníka. Kratší strana z rovnoběžných je nahoře, při chůzi se nepohybuje. Ostatní strany se doformují, vlní. Ta deformace je krátkodobá – při chůzi a dlouhodobá – s věkem. Ta dlouhodobá deformace občas způsobuje pokles životního optimismu. pro

Prochoroviny
kulturní (škoro) měsíčník. Vydává B. Procházka, Sokolovská 367, Jičín
tel. 493 523 492.

Evidenční číslo MK ČR E 13158

email: prochor.jc@tiscali.cz

Noviny vznikly s laskavou pomocí

APEL s. r. o. Jičín

a

GENERALI POJIŠŤOVNA a. s.

Denisova č. 504 Jičín

tel, fax 493 523 024